

ΤΕΧΝΕΣ ⌚ 2'

04.10.21 10:45

Λέανδρος Πολενάκης

📖 ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η εξίσωση του ποιητή

«Ελένη» του Ευριπίδη σε σκηνοθεσία Βασίλη Παπαβασιλείου με το ΚΘΒΕ (2)

Η «Ελένη» του Ευριπίδη απλώνει τις ρίζες της ως τον μεγάλο Αισχύλο, που, εν μέρει, απομακρύνεται από την ομηρική παράδοση της ένοχης Ελένης. Διαβάζοντας τον «Αγαμέμνονα» μαθαίνουμε ότι την εντολή της εκστρατείας στην Τροία έδωσε ο Ξένιος Δίας, προστάτης της φιλοξενίας, προσβεβλημένος από την πράξη του Πάρη να κλέψει την Ελένη, παραβιάζοντας τον κανόνα της αμοιβαιότητας.

Η πρώτη «αμαρτία» συνίσταται στην παρερμηνεία της εντολής του

Διός από τους Ατρείδες, που θεώρησαν την προσβολή μόνο δική τους, και ακόμη αγνόησαν το περιορισμένο της εντολής να μην προβούν σε σφαγές αμάχων, γυναικών, παιδιών, πυρπολήσεις ναών, όλα όσα μισούν οι θεοί. Με αποτέλεσμα και τη δική τους καταστροφή. Αρχίζοντας από την ανόσια θυσία της Ιφιγένειας, με εντολή της Αρτέμιδος, όχι του Δία.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι αν είχε εναλλακτική λύση ο Αγαμέμνων. Είχε, αλλά δεν την είδε ή δεν τη θέλησε. Ο ίδιος ο χορός το λέει: «...βρήκε τέλειο τον χρυσό του Κάλχα και έσκυψε μόνος το κεφάλι στο λεπίδι της ανάγκης. Ενώ εγώ στον Δία προσφεύγω, κάθε φορά που με σφίγγουν οι μέριμνες...». Πού πάει, λοιπόν, η ενοχή της Ελένης; Στους αλαζόνες Ατρείδες!

Πρόκειται για μια αντιπολεμική τραγωδία που δίνεται στο παρακμάζον άστυ των ανδρών και αποκαθιστά στη θέση της την εκθρονισμένη γυναίκα. Με περισσότερες, ίσως, του συνήθους κωμικές αποκλίσεις, μας λέει πράγματα σοβαρά με τρόπο αστείο και πράγματα αστεία με τρόπο σοβαρό. Αλλά ο στόχος της είναι πάντα τραγικός: να μας παιδεύσει να αγαπήσουμε ξανά την κλεμμένη ομορφιά, τη στιγμή που μας πνίγει η ασκήυια.

ΣΤΟ
ΚΟΚΚΙΝΟ

Η ΑΥΓΗ

ΕΛΕΝΗ ΙΣΟΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ, ΙΣΟΝ ΑΡΕΤΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΙΣΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ. Αποτελεί πρόκληση για τον σύγχρονο σκηνοθέτη να εξισορροπήσει το κωμικό με το τραγικό λύνοντας τη δύσκολη εξίσωση, και αυτό το κατορθώνει με τρόπο θαυμαστό, μαγικό σχεδόν, ο Βασίλης Παπαβασιλείου στην παράστασή του «Ελένη» με το ΚΘΒΕ στο Βεάκειο στον Πειραιά.

Το στυλ «καμπαρέ του μεσοπολέμου» και «μπελ επόκ» που υιοθετεί ο σκηνοθέτης είναι τόσο παραπλανητικό όσο και το ανάλογο ύφος του Μπρεχτ σε έργα του που θέλουν να μας προβληματίσουν και να μας διασκεδάσουν. Πίσω από τη ζωγραφισμένη επιφάνειά τους σφύζει η ζωή με όλους τους χυμούς της, αστεία και σοβαρή ταυτόχρονα, αλλά πάντα μοναδική.

Μια πολύχρωμη, πολυδιάστατη, ευρηματική, απαστράπτουσα παράσταση με ζωντανή μουσική (Άγγελος Τριανταφύλλου - σύνθεση), τραγούδι, χορό και εικαστικά, στην ωραία μετάφραση του Παντελή Μπουκάλα, με την έξοχη χορογραφία του Δημήτρη Σωτηρίου, με εκπληκτικά σημαίνοντα κοστούμια και παίζοντα σκηνικά (Άγγελος Μέντης) και με μια σειρά ρόλους δουλεμένους στην εντέλεια, «στην κόψη του ξυραφιού» μεταξύ σοβαρού και αστείου.

Η Έμιλυ Κολιανδρή είναι μια ασυναγώνιστη «Ελένη», που συνδυάζει το βάθος με την επιφάνεια μιας δίδυμης ψυχής. Ο «Μενέλαος» του Θέμη Πάνου απολαυστικός στα κωμικά και στα ηρωικά του. Η «Θεονόη» της Αγορίτσας Οικονόμου ακριβέστατη στη «σοβαρότητά» της. Ο Θεοκλύμενος του Γιώργου Καύκα τραγικός μέσα στην ερωτική του «ατυχία».

Η Έφη Σταμούλη (γερόντισσα) κλασική φιγούρα. Οι «Αγγελιαφόροι» του Δημήτρη Κολοβού και του Άγγελου Μπούρα ένα αλληλοσυμπληρούμενο κωμικό και δραματικό δίδυμο, ο Τεύκρος του Δημήτρη Μορφακίδη κατόρθωμα αμφιλογίας, ο «Θεράπων» (Παναγιώτης Παπαϊωάννου) θετικός, οι «Διόσκουροι» (Νικόλας Μαραγκόπουλος - Ορέστης Παλιαδέλης), «κερασάκι στην τούρτα» του κλαυσίγελου.

Αποκτήστε συνδρομή στην έντυπη Αυγή

Ακολουθήστε το Avgi.gr στο Google News

— —
ΘΕΑΤΡΟ